

SHOW MUSÍ POKRAČOVAT

Tanči

JAKO
BY TĚ

nikdo
neviděl

VANESSA JONES

Tanči, jako by
tě nikdo neviděl

First published 2021 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan
Copyright © Vanessa Jones, 2021

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Doubravová, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-1893-1 (pdf)

VANESSA JONES

Pro Esther

1. KAPITOLA

Kdyby byl můj život muzikál, tato chvíle by byla úvodní scéna z *Pomády*, v níž Danny a Sandy dovádějí ve vlnách, prohánějí se po písečných dunách, smějí se a – to nesmíme opomenout – *libají se*.

Tolik líbání.

Fletch a já prožíváme léto jako z románu pro dospívající. Právě teď ležíme na kopci nad Crystal Palace Parkem, hlavou spočívám v jeho klíně a teplo jeho stehna pod mou šjí soupeří s podvečerním zářijovým sluncem, které mě hřeje do tváře.

„Myslíš, že bychom už měli jít?“ ptám se s očima stále napůl zavřenýma. Stěhujeme dnes všechny moje věci od babičky do Alecova bytu, ale nejdřív jsem chtěla vzít Fletche sem, abychom měli ještě chvíli pro sebe.

Zítřka zase začíná škola. Na Akademii se sice *šileně* těším, ale celé léto pro mě existoval jen Fletch. Zítřka se všechno změní: bublina praskne. Jade Uptonová loni udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby nás dostala od sebe, a skoro jí to vyšlo. Kdo ví, jestli se letos nestane totéž? Posledních šest týdnů nám spolu bylo tak dobře. Nechci, aby se cokoliv změnilo.

„Ne. Zůstaňme tu navždycky,“ řekne.

Směju se. „Víš stejně jako já, že pokud necháme Aleca tak dlouho čekat, nebude s ním k vydržení.“ Posadím se a rukou si zastíním oči před sluncem. „Aspoň že máme dnešek. Aspoň že ses nepotkal s ní.“ Když jsem se minulý rok přestěhovala na koleje Akademie múzických umění Cecile Dukeové, babička byla ráda, že se mě zbavila. Teď když se stěhuju k Alecovi, už ji nebudu muset nikdy vidět.

Fletch se vzepře na loktech a sundá si sluneční brýle. „Myslíš ‚tetičku‘? Té se nebojím.“ Moje babička trvá na tom, abych jí říkala „tetičko“, protože všechno ostatní jí prý „dělá starší“. Je to směšné, ale nemá cenu se s ní o tom hádat.

„Já vím, ale... tohle léto je úžasné. Nechci, aby nám ho něco pokazilo.“ Z pomyšlení, že nám zbývá už jen pár vzácných hodin prázdnin, se mi obrací žaludek.

Od Letní přehlídky jde život skvěle, ale všechno by mi mohlo proklouznout mezi prsty. Co když nedokážu naplnit očekávání druhých? Konec prváku pro mě byl přelomový: po měsících, kdy jsem nebyla schopná zpívat a málem mě vyhodili ze školy, jsem na jevišti ve West Endu před zraky tisícovky diváků zazářila ve velkém stylu. Teď už mě všichni slyšeli. A jak mi Kiki

celé léto zbytečně připomíná, budou ode mě letos čekat velké věci.

„Máš pravdu. *Bylo* úžasné,“ říká a prstem mi obtahuje tvář, až mě z toho mrazí v zádech.

„Tímhle mě nedostaneš.“

„Vsadíme se?“

Nakloní se ke mně a zlehka mě políbí. Mé odhodlání vezme za své, jakmile spolu padneme zpátky do trávy.

„Dala sis na čas, co?“ říká Alec, když mi pomáhá vynést krabici s partiturami do schodů.

Alec je typicky pohledný bílý baleták – je neuvěřitelně talentovaný a je si toho dobře vědom: na Akademii není lepšího tanečníka, ani nafoukanějšího. Nicméně ani srdečnějšího, pokud jde o naše přátelství. Bůhví, jak bych to bez něj minulý rok zvládla. Pohlédnu na něj – jeho vlasy jsou po měsíci „letnění“ (jeho slovo) na zámečku jeho mámy v Bordeaux přirozeně prosvětlené a jeho obvykle bledá pleť je teď dozlatova opálená.

„Promiň,“ řeknu trochu zadýchaně. „Narazila jsem na tetičku.“

Alec na chvíli opře krabici o zábradlí. „Ajaj. Jak to šlo?“

„Ále, znáš to. Jako obvykle.“

„Zeptala ses jí na to video?“

Sklouznu pohledem na Fletche, který stoupá za námi. Naštěstí se zdá, že Aleca neslyšel. „Jo,“ zamumlám a pobídnu Aleca znovu k pohybu. „Pak ti to povím.“ Byla bych ráda, kdyby dnešní večer proběhl v klidu.

Alec to zřejmě chápe. „Je to všechno?“ zeptá se, když dojdeme po schodech nahoru, a pokývne na věci, které vláčíme.

„Ještě dvě krabice.“

„Prokristapána, Nettie,“ pronese Alec. „Tohle není žádný palác, víš o tom?“

Palác by to klidně být mohl. Po celém roce škemráni přenechala matka Alecovi svůj nóbl londýnský byt. Mám *obrovskou* kliku. Žádné shánění bytu. Žádné další prázdniny u babičky. Aby bylo jasno, bydlet na kolejích hned vedle Aleca, Kiki a Leona byla zábava, ale opravdu se těším na sprchu, která nebude ledová, a *rozhodně* mi nebude chybět Jade Uptonová, která vládne společenské místnosti jako Regina Georgeová a všeobecně mi dělá ze života peklo (pokud se na Akademii vůbec vrátí po tom ponížení, které utrpěla na konci loňského roku). Blýská se na lepší časy.

„Většinu z toho dám pod postel,“ ujišťuju ho, když neseme krabici přes obývací.

„A zbytek?“

„Říkala jsem si, že by se to mohlo vejít do té velké skříně na chodbě, co? No tak, dlužíš mi.“

Alec nakloní hlavu na stranu. „Jak to myslíš?“

„Jsi tu vlastně jenom díky mně.“

„Jen jsem říkal mámě, jak se k tobě tvoje babička chová –“

„Asi tak sedmnáctkrát denně po dobu tří měsíců.“

„... a vysvětlil jsem jí, že pokud nás nechá nastěhovat se do tohoto bytu, zachráni tě před týráním a hladověním – což je pravda.“

Fletch na nás volá přes chodbu. „Kam mám dát tyhle kufry?“

„Kufry?“ koukne na mě Alec podrážděně. Zazubím se na něj jako Anička sirotek. „Pro boha živého...“ Obrátí oči v sloup. „Dej je do skříně v chodbě,“ zakřičí na Fletche.

Společně vyneseme poslední várku věcí po schodech do třetího patra. Je to nádherná stará budova s památkově chráněným kovaným výtahem, což by bylo skvělé, kdyby doopravdy fungoval. Fletch vypije sklenici vody, políbí mě na tvář, popadne svoje klíče a protáhne se.

„Už mizíš, brouku?“ pronese Alec.

„Špatně parkuju,“ řekne Fletch. „Luca mě zabije, jestli dostanu pokutu.“ Fletch obvykle jezdí všude na motorce, ale dnes si od svého nejlepšího kamaráda půjčil auto, aby mi pomohl se stěhováním. „Hned jsem zpátky.“

„Vrať se brzo,“ řeknu.

„Vrátím,“ odpoví Fletch a políbí mě na oko, pak na druhé a sjede mi po nose, až se naše ústa setkají. Bože, je tak rozkošný.

Z kuchyně se ozve úmyslně znějící zarachocení. Oba nás to vyleká. Alec se objeví s pánví.

„Jejda,“ prohlásí.

Nato se Fletch zakření a odejde.

„Nenápadné,“ řeknu a následuju Aleca do kuchyně. Ukáže na hromadu nádobí na odkapávači.

„Já umývám – ty můžeš utírat.“ Pustí hudbu, začne tancovat s houbičkou v ruce (má to být sexy?) a po mně hodí utěrku. „Tak za prvé, proč jsi Fletchovi neřekla, že ses viděla s tetičkou? Ví o tom videu, že jo?“

Koncem minulého roku mi na kolejích někdo strčil pod dveře záhadnou obálku. Obsahovala flešku

s videem, ve kterém moje máma tančí roli Odette v *Labutím jezeře*, akorát místo aby byla ladná a měla pod kontrolou každý pohyb, jak byste očekávali od primabaleríny, vrazí máma do jiné tanečnice, pak se odpotácí na kraj jeviště a spadne do orchestřiště. Je to hotové drama – publikum vříská, sanitka je na cestě, představení bylo přerušeno...

Dívala jsem se na to video celé léto. Je to skoro jediná památka na její život před mým narozením, kterou mám. A přináší víc otázek než odpovědí.

Je toho tolik, co mi neřekla: že byly se slečnou Dukeovou nejlepší kamarádky, že měla skvělou kariéru jako tanečnice, že náhle odešla ze šoubyznysu a nikdy se nevrátila, teď navíc to video... Mám pocit, že jsem ji vlastně neznala. Jak s někým můžete žít skoro osmnáct let, a přitom nevědět nic o jeho životě?

„Nemohla jsem,“ říkám. „O tom videu Fletch ví – ukázala jsem mu ho v den, kdy jsem ho dostala. Ale když jsme byli u tetičky, řekla jsem mu, ať počká v autě. Prostě mi nepřišlo jako dobrý nápad zakončit naše léto v její společnosti. Každopádně jsi měl pravdu. Nic jsem se od ní nedozvěděla.“

„Co přesně ti řekla?“ ptá se Alec.

„Že mi do toho nic není. Ani jsem si nepobrala máminy věci – tetička mě vykopla dřív, než jsem si pro ně stačila dojít na půdu.“ Teď si trochu vyčítám, že jsem Fletche nevezla s sebou – hodila by se mi jeho podpora, a navíc bych získala ty krabice.

„Ach, promiň. V tomhle jsem nechtěl mít pravdu,“ řekne Alec. „Nicméně není jediná, kdo ji znal. Je tu Michael, slečna Dukeová, a dokonce slečna Mooreová, pokud máš dost odvahy.“ U poslední jmenované

se neubráním úsměvu. Slečna Mooreová, jedna z učitelů baletu na Akademii, mámu nesnášela a dává mi to řádně najevo. Zrovna s ní bych si nešla jen tak popovídat.

Nadechnu se zhluboka nosem. „Fakt nevím, co mám dělat. Měla bych po tom vůbec pátrat? Co když o ní zjistím něco strašného?“

Alec mi upraví ofinu a roztomile se na mě zazubí. „Ať už potřebuješ dělat cokoli, jsem tu pro tebe,“ řekne. „Můžeme prohledat novinové archivy, podívat se na staré baletní programy, promluvit si s lidmi... Uděláme všechno pro to, aby ses dozvěděla pravdu. Ale pokud chceš na všechno prostě zapomenout a utopit svůj žal, budu tu pro tebe s lahví Jacka Danielse a výběrem písniček od Mariah Careyové.“

Usměju se. On mě zkrátka... *chápe*. Utopit žal by možná byla lepší varianta. Nerada to přiznávám, ale tohle je možná část mámina života, do které mě nechtěla zatahovat. A kdo říká, že mám automaticky právo šťourat se v její minulosti, protože jsem její dcera? Musela mít své důvody, proč mi nic neřekla. Možná se s tím musím smířit.

Ale máma byla všechno, co jsem měla. I když se snažím příliš na to nemyslet, je hrozné cítit se, jako bych ji vlastně doopravdy neznala. S tím, že o svém tátovi nevím doslova nic, jsem se smířila, už když jsem vyrůstala. Měla jsem mámu a byly jsme jedna druhé vším. Ale čím víc pátrám, tím víc zjišťuju, že měla svou skrytou stránku, kterou jsem nikdy nepoznala, a to mě bolí způsobem, jaký jsem v případě táty nikdy nezažila. Jsem jako puzzle s tolika poztrácenými dílky, že se nedá poznat, co je to za obrázek.

Předešlý rok, kdy jsem se potýkala s žalem a ztrátou hlasu, byl traumatický. Tolik jsem dospěla, a teď když hledám, kdo vlastně jsem, potřebuju ty chybějící dílky.

Ale všechny se skrývají u mámy.

„Díky,“ řeknu. „Ale udělám to – zeptám se všech. A začnu Michaelem.“

„Cokoliv potřebuješ.“ Alec se usměje. Chňapne po druhém konci utěrky v mé ruce a přitáhne si mě za ni do záklonu. „Takže, řekni mi všechno o svém nádherném létě s panem Hunkalotem.“

„Bylo to... úžasné.“ Zahihňám se, když mě roztočí jako Fred svou Ginger, a převezmu od něj hladký perlově šedý talíř, očividně příliš luxusní na to, aby se dal hodit do myčky. „Chodili jsme na procházky, leželi na louce a pozorovali padající hvězdy, trávili jsme dny na pláži... Bylo to prostě úžasné. Jeho máma a táta byli taky moc laskaví.“

„A...?“ řekne Alec.

„A co?“

„Ale no tak. S vámi dvěma je to takové drama, myslel jsem, že v tom bude něco víc.“

V tom má pravdu. Moje cesta k Fletchovi nebyla úplně jednoduchá. „Žádné drama. Žádné hádky v dešti. Žádné podlé holky ze školy, které by mě zamknuly v kleci a chtěly mi ukrást hlas.“ Směju se. „Prostě jsme si naplno užívali společné chvíle.“ V hlavě se přenesu zpátky k ohromné obloze a k tomu pocitu, když mě drží za ruku.

„Fuj,“ řekne a zakoučí očima. „Ušetři mě těch šťavnatých podrobností. Ale co to říkám? Chci znát všechny podrobnosti.“

Váhám. Nechápejte mě špatně, mohla bych z naší střechy vykřičet na celou Covent Garden, jak mi jde mráz po zádech, když se mě můj nový přítel dotýká, jak každičkou minutu toužím být s ním. Ale když to řeknu Alecovi, už to nebude jen mezi mnou a Fletchem. Chci si to nechat pro nás.

U dveří zvoní Fletch, moje záchrana.

Když Fletch a Alec odejdou pro jídlo, jdu si do svého pokoje vybalit. Zkontroluju telefon a vidím, že mám ve skupinovém chatu zprávy od Kiki a Leona.

17:53

Kiki:

Tak co?? Jak to šlo u tetičky?

Leon:

Zeptala ses jí na to video?

Rychle odpovím.

18:24

Jo. Bez úspěchu 😞

Nic mi neřekne

Ale vím, že ví

Je to frustrující

Leon:

♥️ 😞

Kiki:

Jsme tu pro tebe.

Díky, kamarádi ♡
NEMŮŽU SE DOČKAT,
AŽ SE ZEJTRA UVIDÍME!!!

Leon:

xxx

Kiki:

Usměju se. Ať už mě letos čeká cokoliv, s tak skvělými přáteli to zvládnou.

Zbytek večera strávíme pohodičkou u filmu. Alec zamítne můj návrh pustit si *La La Land* s tím, že nemůže vystát ruce Ryana Goslinga. Nakonec se shodneme na *Whiplash*. Když film začne a zabořím se do měkké sametové pohovky, přelétnu pohledem z Fletche na Aleca a najednou si připadám, jako bych tu bydlela mnohem déle než jen pár hodin. Jako by to byl můj *domov* – to jsem necítila od té doby, co umřela máma. Všechno bude letos dobré.

Běží závěrečné titulky. Myslela jsem, že *my* to máme ve škole těžké, ale vedle tohohle učitele hry na bicí vypadá Millicent Mooreová jako Mary Poppinsová, a to mi loni vyškubla vlasy a spálila mě cigaretou před celou mojí baletní třídou, jen aby mi dokázala, že má pravdu.

„Páni,“ říká Fletch. „To byla síla.“

„Vlastně souhlasím s tím učitelem,“ přemítá Alec. „Chceš být ze všech nejlepší, hochu? Musíš se vyrovnat s tím, co to obnáší.“

„To proto, že už ses poddal systému,“ říkám mu. „Jsi tak zvyklý na každodenní muka na Akademii, že už ti to připadá normální.“

„Akademie Cecile Dukeové je nejlepší škola svého druhu v zemi – něco musí dělat správně.“

„Jo, vytváří zcela novou generaci šikanistů.“

Alec se otočí na Fletche, aby v něm našel podporu, ale Fletchův telefon neodbytně bzučí. Fletch se podívá, kdo volá, a trochu mu spadne úsměv. „Omluvte mě na chvíli... *Prosím?*“ Odejde z pokoje a zavře za sebou dveře.

Alec pokrčí rameny. „Musíš být tvrdší, Nettie.“

Má pravdu – vážně musím být tvrdší. A mám to v plánu. Ale to přece znamená nechat si toho líbit míň, a ne naopak víc.

Jeho logika vůbec nedává smysl.

Fletch telefonuje půl hodiny. Když skončí, Alec už se chystá jít spát.

„Všechno v pohodě?“ řekne Alec nezvykle vážně, jako by se Fletch právě dozvěděl nějakou špatnou zprávu. I když, podle jeho výrazu to tak možná je.

„Jo,“ odpoví Fletch stroze.

Alec vypadá, jako by chtěl ještě něco dodat, ale nakonec si to rozmyslí. Místo toho mě políbí na hlavu a vypluje ze dveří.

„Omlouvám se,“ řekne Fletch a jde si za mnou sednout na pohovku. „To byl Michael St. John. Chtěl se mnou probrat pár věcí ohledně letošního roku.“

„Ach tak,“ zareaguju. Michael je na Akademii vedoucím katedry hudby. Je úžasně talentovaný a po všech stránkách dobrý chlap. A všichni ho prostě zbožňují. Nechápu ale, proč to s Fletchem nemohl

nechat na zítra. Je trochu divné, že mu volá takhle večer. „Je všechno v pořádku?“

„Jo, jasně. Proč?“

„Nevím. Vypadáš vystresovaně.“

„Jsem v pohodě.“

Zrovna se chystám přitulit, když Fletche zaujme něco na druhé straně pokoje. Přistoupí k obrovskému oknu, ze kterého je vidět na taneční studio Pineapple, kde právě probíhá pozdně večerní zkouška.

„Co myslíš, že nacvičují?“ zeptá se a zaujatě je pozoruje.

Jdu za ním k oknu, abych se podívala. Tanečníci se pohybují v rytmu dynamické směsice jazzu a salsy. „Není to ten vysoký tanečník ze *StarDance*?“ říkám a mhouřím oči. „Vypadá to jako takové to turné, co dělají po skončení pořadu.“

„Tomuhle musíš doslova obětovat celý život, co?“ říká a sleduje, jak vedoucí pár padá k zemi v působivém death dropu. „Tihle tanečníci – je skoro jedenáct a oni pořád jedou. A brzo vyrazí na turné. Někteří z nich mají pravděpodobně manžele nebo partnery – jiní dokonce děti. Jak se vyrovnávají s tím, že jsou od sebe?“

„Prostě to nějak zvládají, řekla bych,“ odpovím. O tomhle jsem dřív nepřemýšlela. „Vrací se, když můžou. Jdeš, kam tě práce zavede, ne?“

Chvilí neodpovídá, a i když má pohled stále upřený na studio, jeho oči už tanečnický nesledují.

„Myslíš, že bychom byli pohodě?“ zeptá se a otočí se na mě. „Myslím tím, kdyby byl jeden z nás na turné.“

Proč o tom vůbec přemýšlí? *Samozřejmě*, že bychom byli v pohodě. Stejně je to daleko. Ještě má

před sebou rok školy. A jsme spolu sotva tři měsíce. Proč už plánuje náš rozchod?

„Ano, to si myslím,“ odpovím zvesela, ale pak si všimnu, že se mračí. „No tak, co se ti honí hlavou?“

Vezme můj obličej do dlaní. „Musím ti něco říct, Nettie.“

Panebože.

Proč je tak nervózní?

Teď se se mnou rozejde.

Bojí se tak krátce před promoci vázat.

Ach jo, proč to dělám? Může to být *cokoliv*.

„Fajn,“ řeknu celá totálně vyklidněná, i když moje srdce buší tak hlasitě, že by mohlo nahradit basovou linku v muzikálu *Six*. „O co jde?“

„Já jen –“ Odhrne mi zlehka vlasy, zadívá se mi do očí. Chvilí nic neříká. „Já... tě miluju, Nettie.“

Jsem tak šokovaná, že neodpovídám. Ne že bych o odpovědi musela dvakrát přemýšlet – je to skoro na den přesně rok, co tohohle kluka miluju, od chvíle, kdy jsme se v knihovně posadili naproti sobě, napsali spolu závěr písně a mluvili o ztrátě lidí, které jsme milovali. Už tehdy jsem to věděla. Takže bych mu to měla říct, hned teď. Nebo ne?

Ale prostě... Nevím – měla jsem *pocit*, že se chystá říct něco jiného.

„Taky tě miluju,“ řeknu konečně.

Fletch vydechne a spustí ruce. Takhle jsem si tuto scénu nepředstavovala. Je fakt, že v mé hlavě vypadá asi trochu *přehnaně*, jako když Kelli O'Haraová a Matthew Morrison zpívají „Say It Somehow“ z muzikálu *The Light in the Piazza*, a je mi úplně jasné, že stavět svá milostná očekávání na muzikálových

písničkách o lásce se těžce nevyplácí, ale když vidím Fletche, jak se vystresoval, než to řekl, a pak málem padl úlevou – nemyslela jsem si, že tahle chvíle proběhne právě takto. Pozoruju ho a čekám, až promluví.

„Chtěl jsem to říct už před několika týdny, ale měl jsem strach,“ řekne nakonec, jako by věděl, že mi dluží vysvětlení. Vezme mě za ruce – všimnu si, že ty jeho se třesou. „Když umřel Danny, uzavřel jsem se do sebe. Před přáteli, svou rodinou, přede všemi. Pomyšlení, že bych tě mohl ztratit – to mě děsí, Nettie. Neříkám to proto, abych tě přiměl být se mnou navěky, nic takového – jen se ti snažím vysvětlit, jak se cítím.“

To ani nemusí. Od té doby, co jsem přišla o mámu, cítím v žaludku mírnou úzkost v podstatě nepřetržitě. Máma byla jediná, koho jsem kdy milovala – a opusťla mě. Nedokážu zabránit, aby se to nestalo znovu s Fletchem nebo s kýmkoliv jiným, s kým se sblížím. Nepřekvapuje mě, že poté, co ztratil bratra v tak mladém věku, se Fletch cítí stejně.

„Víš ty co?“ řeknu. „Máma by mi řekla, že zármutek naše pouto posiluje. Řekla by, že k sobě hlavně musíme být upřímní.“

„Danny by mi řekl, ať ze sebe nedělám pitomce,“ řekne Fletch a oba se zasmějeme. „Nevím, na co jsem čekal. Šíleně tě miluju, Nettie.“

Zvedne mi hlavu a naše rty se setkají. Je to dokonale *láskyplný* polibek – jemný a něžný a *rozhodně* jako z muzikálu – *zpočátku*. Pažemi mě drží kolem pasu, mé ruce jsou propletené za jeho krkem, tanečnicki naproti přes ulici předvádějí smyslné argentinské tango... Ale po pár vteřinách se něco změní. Nedokážu to přesně vystihnout, ale připadá mi, jako by

Fletch ochladl. Ne fyzicky, ale emocionálně. Je vůbec možné něco takového v polibku *cítit*? Víím, že Cher si to myslí, ale jak je to ve skutečném životě?

Něco v tom polibku, v prostoru kolem nás, v tom, jak mě Fletch objímá, způsobuje, že jsme se vrátili v čase do toho okamžiku, než řekl, že mě miluje. Kdy jsem si myslela, že chce říct něco jiného.

Kdy měl v očích pochyby.

2. KAPITOLA

Snad to ani nemůžou být dva měsíce, co jsem naposledy viděla Akademii. Když zahneme za roh Frith Street, naskytne se mi první pohled na budovu ze světlých cihel, která sebejistě zaujímá své místo na rohu Soho Square a poklidně čelí živelné čtvrti Soho. Nadechnu se. Loni touhle dobou jsem neměla ponětí, do čeho jdu. Nebyla jsem sama sebou – truchlící, bez hlasu, bezmocná... Ale dnes? Chci říct, nechápejte mě špatně – Akademie je stále obávané místo, překypující talentem a soutěživostí a lidmi, kteří jsou připraveni vás cestou na vrchol ušlapat, a samozřejmě bych byla blázen, kdybych *nebyla* podělaná strachy. Ale tento rok mě pohání vnitřní sebedůvěra, kterou jsem předtím neměla.

Když dojdeme ke vstupním dveřím, Alec se vetře mezi mě a Fletche a rozhodí paže, aby nás zastavil.

„Co to má být?“ ptám se a málem zakopnu.

„Jen mě napadlo, že bychom si tenhle okamžik měli vychutnat. Chápete, užít si poslední vteřiny svobody. V momentě, kdy projdeme těmi dveřmi, upíšeme svoje duše Cecile Dukeové.“

„*Nesmazatelným inkoustem*,“ opakuju, co Alec řekl loni. Otočím se na Fletche, ale ten se upřeně dívá na pamětní desku na zdi. „Ale tenhle rok bude skvělý. Cítím to v kostech.“

„Můžeme?“ řekne Alec a nabídne mně a Fletchovi rámě.

Zavěším se za jeho paži a stisknu ji. Fletch udělá totéž. Společně se nadechneme.

„Jdeme.“

Jakmile jsme za dveřmi, obklopí nás hluk. Kamkoliv se podívám, studenti zpívají, smějí se a hemží se kolem, jak je to jen v pondělí ráno uprostřed září možné. Jako by si vynahrazovali těch osm týdnů bez publika. Jen co si začneme klestit cestu davem, u dveří do studia si Fletche odchytil Michael. Fletch po mně střelí omluvným úsměvem a zmizí.

Na lavičkách podél stěn posedávají noví lidé a nervózně se kolem sebe rozhlížejí. Ten pocit si pamatuju. Zkusím se mile usmát na dívku v rohu, která neklidně podupává nohama. Okamžitě uhne pohledem.

„Přátelská banda, tihle prváci,“ pronese nahlas Alec, který si to od vstupních dveří namíří rovnou do davu.

„Alec, nech toho. Určitě je jenom nervózní,“ řeknu.

Alec nasadí posměšný výraz a vytratí se do kanceláře.

S nohou vykopnutou až nad hlavu se u zdi protahuje Kiki. Ve svitu slunečních paprsků, které dovnitř

propouštějí střešní okna vysoko nad námi, se její kaštanové kadeře lesknou jako naleštěná měď. Hnědou pleť má po létě posetou pihami a oříškové oči jí září. Hotová bohyně.

„Kiki, ty máš doslova nadlidské tělo,“ prohlásím. „A proboha, co teprve tvoje vlasy.“

Zasměje se a s lehkostí spustí nohu na zem. „Díky. Nechala jsem si udělat melír. Líbí se ti?“

„Jsi ten nejkrásnější člověk, jakého jsem kdy viděla,“ odpovím a pevně ji obejmu.

„Děkuju,“ trochu se usměje. „Cítím se dobře.“

Zírám na ni. Tohle je u Kiki obrovská změna – dřív nikdy nepřijala kompliment ohledně svého vzhledu. Co ji znám, vnímá svoje tělo jako něco, co je potřeba zlepšovat, stejně jako piruetu nebo *arabesku*. Toxicita tohoto místa zrovna nepomáhá, jen zákeřně sytí její nejistotu a utvrzuje ji v tom, co už si myslí. Spousta holek na Akademii to má stejně. Slečně Dukeové je to jedno, hlavně že jsou hubené. Je to systémové, organizované zostuzování těla, uklohněné učiteli a ládované do studentů společně se strachem jako přílohou.

Něco se v ní ale přes léto pohnulo. „Připadáš mi... jiná,“ prohlásím uznale.

„Víš ty co?“ nadhodí. „Cítím se jinak. V létě jsem měla čas opravdu přemýšlet. Hodně jsem četla. Ujasnila jsem si, jak *sama* vnímám své tělo, bez ohledu na to, co mi káže šoubyznys nebo co říkají učitelé. A víš, co jsem si uvědomila? Že se mám ráda. Ať se jdou vycpat.“

To opravdu ráda slyším. Myslím, že můj úsměv už nemůže být širší. Kiki na mě tázavě zvedne obočí a zasměje se.

„Co je?“ zeptám se.

„Ten pohled znám. Chceš mě znovu obejmout.“

„*Tak* moc.“

„Jen pojd’“, řekne a nastaví náruč.

Tisknu ji ještě silněji než předtím, dokud ne-uslyším, jak se hihňá.

„Nějak jsi přes léto zesílila“, zavtipkuje, když ji uvolním ze sevření.

Zatnu své neexistující svaly. „Cvičila jsem.“

Chechtá se a vytáhne ze své tašky nějaké papíry. „Tu máš, přinesla jsem ti z kanceláře tvůj rozvrh“, řekne. „Podíváme se, jestli máme něco spolu.“ Roztrhne obálku a začne si prohlížet moje předměty. „Tak se podívejme... Bože můj. Letos máme na komerční tanec Dana Coombese. To je paráda!“

„Kdo je Dan Coombes?“ Ze Studia 1 vychází Luca, Fletchův nejlepší kamarád. Směje se jejím nadšením, zatímco Kiki pokračuje ve vychvalování.

„Jenom ten nejlepší choreograf na světě, jakože všech dob. Spolupracoval se všemi velkými popovými hvězdami. Kylie, Little Mix... Myslím, že na začátku kariéry dokonce tančil s Beyoncé. Máme ho už dneska!“

Alec se vynoří z chodby u kanceláře s obálkou v ruce. „Kiki!“ Obejme ji a otočí se s ní dokola. „Kde jsi byla celý můj život? Chyběla jsi mi.“

„Čau, Alecu“, řekne Kiki s úsměvem. „Taky jsi mi chyběl. Jaké bylo léto?“

„Zlato, nuda jako na hřbitově.“

„Nebydlí tvoje máma na francouzském zámku?“ zeptá se Kiki podezřívavě.

„Na *velmi nudném* francouzském zámku“, odpoví Alec a zašklebí se, když ho Kiki praští do paže. „Au!

Nazdar, Luco. Proboha, až se Nettie příště zeptá, jestli si Fletch může půjčit tvoje auto, řekni prosím ne. Kvůli všemu tomu vintage oblečení se teď v bytě nemůžu ani pohnout.“

„Promiň, Alecu.“ Když mu dá Alec pusu na tvář, Luca se zasměje. Pak Luca obejmě Kiki a mě. Ráda ho vidím – teď když jsem zase se všemi svými přáteli, uvědomuju si, jak dlouhé to léto bylo. U Fletche čas letěl jako splašený. „Po mých taxi službách je momentálně poptávka, takže žádný strach. Nettie byla jen jedním z mnoha spokojených zákazníků – stejně jako Seb, bohužel.“

„Kam Seb jede?“ zeptám se.

„Ach tak! Myslel jsem, že to víš,“ řekne Luca. „Odjel do New Yorku, získal stáž na Julliardu.“

„No teda!“

„Bomba, co? Slečna Dukeová zkouší nový projekt ve spolupráci s několika uměleckými institucemi. Zapojilo se pár třetáků. Myslel jsem, že se Fletch zmínil –“

„To mě poser,“ řekne Alec hlasitě, čímž ho utne. „Leon se rozhodl, že už nebude frigidní.“

„Alecu.“ Věnuju mu rozhořčený pohled. Kiki, Luca a já se stejně jako Alec podíváme na opačný konec haly, kde je Leon zabraný do hovoru s vysokým třetákem jménem Taro. Leon je elegantní jako vždycky, úhledně zaholené vlasy dokonale rámují jeho pohledný obličej. Má na sobě nové želvovinové brýle, které i při pohledu z dálky zvýrazňují jeho krásné oči a jemnou tmavě hnědou pleť, a outfit tvořený jen džínami a svetrem, který však Leon umí nosit tak, jako by právě vyskočil z časopisu *Esquire*. Stojí těsně vedle Tara a směje se něčemu, co Taro říká.

„Tenhle rok musíš nechat Leona na pokoji,“ varuje Kiki Aleca.

„O čem to mluvíš?“ říká Alec. „Jen mě překvapuje, že Leon někoho sbalil dřív než já, to je všechno. Měl bych si dávat pozor – příště půjde po mé taneční koruně.“

„Přesně o tomhle mluvím,“ řekne Kiki tiše. „Pořád ho jen shazuješ, Alecu. Je to pro něj únavné.“

„Týden sdílíš byt s Leonem a hned jsi expert? Já ho znám deset let!“ vyštěkne na ni Alec.

Ach jo. Semestr sotva začal a ti dva už si jdou po krku. Ale Kiki má pravdu. Pokud jde o Leona, Alec je obzvlášť soupeřivý.

„Prostě mu dej pokoj,“ řeknu mu.

Alec chce evidentně něco namítnout, ale v tu chvíli se vynoří z kanceláře slečna Paigeová, vedoucí školního sekretariátu, a začne nahánět studenty do studiového divadla k zápisu. Když se otočím zpátky na Aleca, zírá na něco nebo někoho skrz dveře do chodby před kanceláří, obličej má rudý. Natáhnu krk, abych viděla, na co kouká, ale jsem moc malá, abych přes moře hlav cokoliv zahlédla.

Štouchnu do něj. „V pořádku?“

„Jo...“ Alec jako v transu vyrazí ke kanceláři, opačným směrem než všichni ostatní.

To bylo divné.

Kiki, Luca a já následujeme houf tanečníků, herců, hudebníků a studentů jevištního managementu, kteří se snaží probojovat do studia. Rozhlédnu se po Fletchovi, ale není tady. Zřejmě toho musí s Michaellem hodně probrat.

Dveře se rozletí a do místnosti vstoupí slečna Dukeová, jejíž jemná chodidla tanečnice překonávají

každým krokem ohromnou vzdálenost. Její uhla-
zené tmavé mikádo je vpředu o něco šedivější než
loni, nebo si to možná jen špatně pamatuju. Pleť má
bledou jako vždycky a rty namalované typickou ru-
dou rtěnkou. Na sobě má elegantní černý kostýmek,
červené lodičky, krémovou halenku a ohromný šarla-
tový náhrdelník. Vidím, jak se všichni snaží vypadat
co nejlépe, když jde kolem nich: vděčně se usmívají,
dívají se k zemi, vtahují břicho, schovávají své tele-
fony. Tohle je žena, která vyžaduje dokonalost. Nebo
alespoň svou verzi dokonalosti.

Když prochází kolem mě, neklopím zrak. Místo
toho se jí vzdorovitě dívám do očí. Minulý rok jsem
byla troska, hromádka neštěstí bez hlasu, na pokraji
zhroucení a málem vyhozená ze školy. Ale tenhle rok
je jiný. Našla jsem svůj hlas a nebojím se ho použít.
Mám otázky ohledně mámy a slečna Dukeová má od-
povědi. Vypadá, že mi rozumí, skoro jako by to čeka-
la, a oplácí mi pohled s chmurným pochopením. Pak
pokračuje dál, jako by se to nikdy nestalo.

V čele studia se zastaví a studenti se kolem ní
shromáždí jako publikum. Je tu takové ticho, že snad
nikdo nedýchá. Vsadila bych na to odpoledne v na-
hrávacím studiu s Lin-Manuelem Mirandou.

„Dobré ráno, studenti,“ řekne, aniž by se usmála.
„S potěšením vítám nové prváky na Akademii múzic-
kých umění Cecile Dukeové, nejlepší instituci věno-
vané umění v zemi – ba dokonce na světě. Nemusím
vám připomínat, jak obrovské máte privilegium, když
každý den procházíte těmito dveřmi. Nikdy to ne-
berte jako samozřejmost.“ Odmlčí se na tak dlouho,
aby každý student pochopil, že je podle ní nevděčný

a nehodný svého místa. Vidím pár rádoby umělkyně, které balancují na špičkách, klesnout se sraženým sebevědomím zpátky na svou skutečnou výšku sto sedmdesáti centimetrů.

„Druháci a třetíci vám povědí, že pouhé proplouvání na Akademii nefunguje. Každý, kdo ze sebe nebude vydávat naprosté maximum, bude s okamžitou platností odstraněn –“ představuji si, jak střechu školy prorazí obrovský hák a odnese nic netušící studenty, klidně by toho byla schopná – „a *osobně* se postarám, že už si v šoubyznysu neškrtnete.

Ráda bych vám připomněla, že se od vás očekává bezchybný vzhled za všech okolností. To zahrnuje péči o vaše tělo, zejména během prázdnin a o víkendech. *Tlustoši* nejsou v šoubyznysu vítáni.“

Ach můj *bože*.

Rozhlížím se po místnosti, jak se na to tváří ostatní – jsou stejně šokovaní jako já. Nemůžu *uvěřit* tomu, co jsem právě slyšela. Jasně, zostuzování těla je na Akademii běžné – to ví každý. Ale vždycky se to dělo potají, často převlečené za obavy o zdraví –, což není o nic lepší, ale aspoň bylo zřejmé, že je to něco špatného, o čem se nahlas nemluví. Teď to slečna Dukeová postavila doprostřed jeviště, osvětila reflektorem a ať si o tom myslíme, co chceme. Prohlíží si místnost, jako když Javert pátrá po Jeanu Valjeanovi, a její oči se zužují ve snaze najít oběť. Nikdo nedýchá – všichni vědí, co přijde. Hledá někoho, koho by mohla ponížit.

Tohle nemůžu udělat. Nemůžu to dopustit. Vzpomínám na svůj první den na Akademii, kdy jsem viděla, jak dospělá žena ukřížovala třetačku před celou školou, a nic jsem neřekla.

O vteřinu později vyskočím z davu a zakřičím: „Slečno Dukeová!“

Přiznávám, že to nebyl zrovna promyšlený tah. S hrůzou si uvědomím, že *nemám ponětí*, co říct dál. Slečna Dukeová se překvapeně otočí, její výraz zrcadlí můj vlastní šok z toho, co jsem právě udělala. Kiki na mě udiveně zírá. Pár lidí dokonce *zalapá po dechu*, jako by tomu nemohli uvěřit. Ani já tomu nemůžu uvěřit.

„Ano, Nettie?“ řekne slečna Dukeová, vmžiku zase klidná a bez jakýchkoliv známek překvapení ve tváři.

Co mám říct?

Dveře do studia za slečnou Dukeovou se otevrou.

„*Tak co, Nettie?*“ zeptá se mrazivě. „Jsem si jistá, že jsme všichni jako na trní, co nám chceš sdělit.“

„Jenom, ehm...“ Do hlavy se mi valí krev. Do háje, co jsem si myslela? Ale teď na mě všichni zírají, takže musím *něco* říct.

Tohle jsem vážně podělala.

„Ano?“ řekne slečna Dukeová.

Podívám se jí přes rameno.

„Tamhle – tamhle za vámi je filmový štáb, slečno Dukeová.“

Dav otočí hlavu ke dveřím, kde se naštěstí objevil filmový štáb. Slečna Dukeová, zjevně rozhozená, se ohlédne, a když uvidí kameru, která směřuje přímo na ni, okamžitě se usměje a po předchozích dvou minutách není v její tváři ani památka. Je srdečnost sama.

„Ach, Sam – jen pojď dál,“ řekne. „Předběhla jsi mě. Studenti, seznamte se s nejnovějšími členy Akademie múzických umění Cecile Dukeové z televize Tři kruhy. Budou tady v průběhu celého akademického roku

natáčet prestižní dokumentární seriál o naší fantastické vzdělávací instituci. Některých z vás se můžou zeptat, zda by vám nevadilo poskytnout rozhovor. Pevně věřím, že jim vyhovíte – samozřejmě budete horliví ukázat Akademii v nejlepším světle. Režisérka Sam –“ pihovatá běloška s blond vlasy a pronikavýma modrýma očima, zhruba pětatřicátnice, zvedne ruku na pozdrav a blýskne oslnivě bílým úsměvem – „mě požádala, abyste v případě, že nedáváte rozhovor, ignorovali kamery, aby mohly pravdivě zachytit, co znamená být tady studentem. A když jsme u toho, budu teď předstírat, že tu nejste.“

Mrkne na ně a oni se na oplátku zazubí. Muž s kamerou zvedne palec. V místnosti je cítit nová energie, neviditelný tep vzrušení. Pořád ještě nesvá z toho, co jsem právě provedla, pozorně sleduju slečnu Dukeovou, která pokračuje v proslovu.

„Jak jsem říkala, šoubyznys není pro slabé povahy.“ Všimnu si, že nezopakuje konec své předchozí věty. Rozhodně *nepředstírá*, že tu nejsou. „Co chci vidět u *každého* z vás –“ usměje se na nás shovívavě a s hrdostí, jakou jsem nikdy dřív neviděla, jako Mama Rose z muzikálu *Gypsy*, když sleduje výstup Dainty June – „bez ohledu na váš obor, je nefalšovaná ctižádost, nasazení a elán. Vždy připraveni chopit se nové výzvy. A vždy si vědomi svého privilegia.“

Odkráčí z místnosti kolem televizního štábu, který ji následuje, aby na rozloučenou natočil, jak cupitá nahoru po velkém točitém schodišti uprostřed vstupní haly.

3. KAPITOLA

Po vyčerpávajícím dopoledni se s Kiki konečně sejde-
me cestou na lekci komerčního tance.

Kiki se do mě hravě zavěsí. „Neměly bychom si
promluvit o tom, co jsi dnes ráno málem udělala?“

Cítím, jak se červenám. „Prostě jsem nemohla
jen stát a koukat, jak někoho poníží,“ řeknu. „Věděla
jsem, že to byla chyba, v podstatě hned, jak jsem se
ozvala. Ale to už bylo trochu pozdě.“

„No, v momentě, kdy jsi to udělala, na tobě bylo
vidět, že toho lituješ,“ prohlásí Kiki s úsměvem. „Chá-
pu, že slečna Dukeová jen dělá svou práci, jak nejlépe
umí, a připravuje nás všechny na zkurvený šoubyz-
nys. Ale měla by si dát oraz. Abych byla upřímná, tak
trochu jsem chtěla vidět, s čím přijdeš. Ten tvůj výraz,
Nettie.“ Se smíchem si rukou zakryje oči.

„Bože, já jsem tak vděčná, že tam přišli ti filmaři.“

„To jo. Co si o tom myslíš?“ zeptá se. „Docela překvápko, že?“

Vyruší nás Fletch, který k nám přichází po chodbě. „Nettie!“ řekne naléhavě.

„Je všechno –?“ řeknu, ale zbytek věty zadusí jeho těsné objetí.

Kiki se směje a koulí očima. „Vy dva jste na pondělní dopoledne příliš,“ prohlásí.

Nicméně má pravdu – tohle je příliš, dokonce i v našem případě. Viděli jsme se sotva před pár hodinami.

Všimnu si drobné vrásky na Fletchově čele. „Taky tě rozhodily ty kamery?“ zažertuju.

„Jo. Vlastně, Nettie –“

„Já jsem úplně zapomněl, jak je to tady skvělé!“ vtrhne mezi nás Alec a vezme nás kolem ramen. „Měl jsem *senzační* dopoledne.“

Fletch se chystá znovu promluvit, ale opět ho přeruší Alec.

„*A proboha*,“ řekne a spustí paže z našich ramen, „slečna Dukeová už nemohla být nápadnější. Chápe-me – poté, co jste veřejně zostudila Jade Uptonovou, jste přišla o finanční podporu na stavbu nové budovy od jejího otce a teď musíte hledat peníze jinde.“ Dramaticky si povzdychne. „Předpokládám, že to pro nás bude pěkná nuda, ale nakonec taky šance. Přemýšlel jsem, že navrhnu vlastní kolekci oblečení, a tohle bude ideální příležitost ji předvést.“

„Jasně, že jsi o tom přemýšlel,“ říká Kiki se smíchem. „Ale zní to zajímavě. Publicita by nám mohla prospět.“

Podle mě to zní jako starost navíc. Nicméně jsem si vědoma, že díky tomu videu, které se loni virálně rozšířilo, se mi dostalo publicity víc než dost, a nechci znít nevděčně, tak se jen usmívám a přikyvuju.

„Jdeš taky do koncertního sálu, Fletchi?“ ptá se Alec. „Mám teď hlasovou výchovu.“

„Nemáš s námi komerční tanec?“ zeptám se. „A kam ses vůbec ráno ztratil?“

Alec lhostejně zakroučí hlavou, jako by nevěděl, o čem mluvím. „Netuším. A ne, nemám komerční tanec. Jdeš, Fletchi?“

„Za chvíli tam mám být,“ řekne Fletch. „Ale zrovna jsem se Nettie na něco ptal.“

„Nettie nesmí přijít pozdě na hodinu,“ řekne Alec ostře. „Přece nechceš, aby byla celá vystresovaná a uspěchaná. Zvláště když to podle všeho *filmují*.“ Vrhne na Fletche významný pohled, kterému nerozumím.

„Prostě se mě rychle zeptej,“ řeknu. „O co jde?“

Fletch pohlédne na Aleca. „Jen jsem chtěl... Máma mě požádala, abych se tě zeptal, jestli bys k nám chtěla přijet na Vánoce. To je všechno.“

Vánoce s mým přítelem? Celý měsíc spolu? Co může být lepšího?

„Moc ráda!“ prohlásím a dám mu pusy. Nechápu, proč to tak spěchalo – je teprve září. Ale i tak je to milé. Minulý rok jsem po velké hádce s babičkou byla sama ve svém pokoji a brečela při poslechu mámi-
ných oblíbených písniček. Nic, co bych si chtěla zopakovat. Můj mozek běží napřed a už plánuje romantické procházky po vánočních trzích a výlety na větrné pláže s termoskou horké čokolády. Budeme tancovat na sladáky, líbat se pod jmelím –

Alec netrpělivě poklepe Fletchovi na rameno. „Pojďme.“

Fletch mě znovu políbí, a než se zmůžu na slovo, Alec ho odtáhne.

„Tak tohle bylo divné,“ řekne Kiki. „Proč chtěl tak zoufale dostat Fletche pryč?“

To by mě samotnou zajímalo. Už od včerejška se oba chovají trochu zvláštně. „Netuším,“ odpovím a sleduju, jak spolu odcházejí po chodbě.

Kiki otevře dveře do studia a jde rovnou k zrcadlu. Já příliš netoužím být na první letošní lekci komerčního tance v přední řadě, ale jinak bych se musela posunout blíž k Jade Uptonové, která na mě zlostně hledí o dvě řady dál, a její neméně protivné nejlepší kamarádce Natashe Bridgewellové. Jestli doufají, že mě zastraší, tak se mýlí. Ale šťve mě, že po všem, co se událo na Letní přehlídce, mají tu drzost chovat se tak otevřeně nepřátelsky. Minulý rok, kdy jsem se vyrovnávala se ztrátou mámy a neschopností zpívat, pro mě byl sám o sobě dost těžký a Jade s Natashou si našly způsob, jak všechno ještě zhoršit. Doufala jsem, že letos už je to za námi, ale zdá se, že není. Jade něco pošeptá Natashe a ta na mě hnusně zavrčí.

„V pohodě?“ zeptá se Kiki při pohledu na Jade a Natashu.

„Jo. Nenechám se jimi hned první den vykolejit.“ Když vidím její ustaraný výraz, dodám: „Opravdu. Jsem v klidu.“

Všimne si nás Leon a přijde za námi.

„Čau, zlato,“ řeknu a obejmu ho.

„Nazdar. Potkala jsi Aleca? Od ranní lekce baletu jsem ho neviděl,“ říká Leon. „Respektive jsem ho

neviděl od chvíle, kdy *po* baletu vylezl ze sprchy úplně nahý a mokrý, hlasitě štěkl po jednom z vyděšených prváků, ať mu podá ručník, a pak ještě všechny seřval za to, že zabírají místo na *jeho osobní lavičce*.“

„Začíná s plnou parádou,“ řekne Kiki.

Leon zasmušile přikývne. „Vypadl jsem, jak nejrychleji to šlo. Ale teď by měl být tady.“

„Říkal, že má hlasovou výchovu v koncertním sále.“

Leon svrašťí čelo. „Ráno byl nadšený, že budeme mít Dana Coombese.“

„Jo, dokud se nedozvěděl, že tu budeš taky,“ řekne Kiki.

Leon se na ni překvapeně podívá.

„Není to jasné? Alec nesnese, že jsi v komerčním tanci lepší než on, Leone. Nemůže se přes to přenést. Vsadím sto liber, že si změnil rozvrh.“

Leon otevře pusku a chystá se odpovědět, ale v tu chvíli vpluje dovnitř Dan Coombes, malý blondák se světlou pleť, narůžovělými tvářemi a pažemi hodnými superhrdiny. Svlékne si mikinu s kapucí a odhalí přiléhavý nátělník v zápasnickém stylu a vypracované ramenní svaly.

„Ehm, Leone?“ zašeptá Kiki. „Máš pořád otevřenou pusku.“

Leon dá svůj výraz do pořádku, zatímco Dan prochází prezenční listinu. Když dojde k Alecově jménu, někdo zavolá: „Změna rozvrhu.“ Kiki se na nás významně podívá.

Po pár minutách mám ruce v jednom ohni, ofinu zmáčenou potem a moje obvykle bledé tváře mají stejnou barvu jako vnitřek melounu. Kouknu na ostatní, ale Kiki vypadá, že by tohle cvičení na paže

mohla dělat klidně další půlhodinu, a Leon se sotva zapotil. Tenhle rok musím na svých tanečních dovednostech zamakat, jinak zůstanu pozadu.

V polovině lekce, kdy už i okna vypadají, jako by se potila, se otevřou dveře a dovnitř vstoupí televizní štáb, vedený blondýnkou jménem Sam, která mě dnes ráno zachránila před slečnou Dukeovou.

„Nevšímejte si nás, prosím,“ řekne Sam. Upraví si sluchátka. „Dělejte, že tu nejsme.“

To je sice moc hezké, ale pokaždé, když se otočím, mám před obličejem veliký chlupatý mikrofon nebo kameru u kolen. Vážně, o co jim jde? Radši by se měli zaměřit na někoho, komu to opravdu jde, jako je Kiki nebo Leon nebo (i když to nerada přiznávám) Natasha Bridgewellová. Snažím se ze všech sil, abych se neztrapnila, překonávám bolest, vykopávám výš, zapojuju víc tělo, ale po létě, kdy bylo nejnamáhavější činností sejít do Fletchovy kuchyně, abych si dala sýr, to bolí.

Na konci hodiny za mnou přijde Sam. „Kamera tě má ráda,“ usměje se na mě. Má na sobě khaki košili a kalhoty, které v kombinaci s jejíma modrýma očima a pihami působí dojmem *Calamity Jane*.

„Ach,“ řeknu, ne zcela jistá, jak zareagovat. „Díky?“

„Jmenuješ se Nettie, že?“ prohlásí, podá mi ruku a pevně mi s ní potřese. „Já jsem Sam. Moc rádi bychom tě zařadili do našeho dokumentu.“

„Ehm, to je bezva, ale myslím, že jsou tu mnohem lepší tanečníci než já.“ Ukážu na Kiki. „Tamta holka například. Ta je úžasná.“

„Ale ty jsi vynikající zpěvačka,“ odsekne Sam.

S kým o mně mluvila? „Já –“